

Prästen från Karnak

Marcel Westerlund

fanns det en möjlighet för honom att förstå hur han som aldrig haft någon annan än sin hustru, plötsligt hade två samtidigt.

Fanns det en djupare förklaring? Med utgångspunkt från en upplevelse då han som 11-åring drabbades av svår dödsångest, då han såg att en god vän var nära att omkomma i en motorcykelolycka, bestämde vi oss slutligen för avslappningsövningar med syftet att uppnå en djupare kunskap.

Den första sessionen gick oväntat bra, och Leif var alldeles tagen efter att han befunnit sig vid sina älskade morföräldrars gård. På en almanacka på köksväggen såg han året 1966. I sitt sinne vandrade han runt i det upplevda med en subjektivt intensiv upplevelse av äkthet. För första gången förändrades Leif mer påtagligt. Spontant kom han in på min expedition då jag dikterade och uttryckte;

”Detta tror jag verkligen på!”

Vid den andra sessionen satt han plötsligt i skolbänken i första klass. Utan att tveka beskrev han kamraternas platser och namn. Under den djupa avslappningen satt han helt enkelt i klassrummet.

”Ja, där sitter Räven, och där Erling.”

Bonden i Born

Vid den tredje sessionen började Leif plötsligt prata spontant. Han berättade om sina blå byxor, en mörk jacka och bruna skor. Han var på väg att hämta en hund som han hade fått av en nära vän i det tidigare livet.

I Leifs nuvarande liv hade han precis varit tvungen att avliva sin golden retriever. Smärtan hade underlättats av att jag rekommenderat honom att göra det tillsammans med hustrun och barnen. På så sätt kunde de genom sorgen efter sin hund, på ett djupare plan bearbeta sorgen över andra processer i den egna familjen. Enligt Leif fungerade det långt bättre än han väntat sig.

Under avslappningssessionen berättade Leif att han bodde i en stuga på en kulle, ovanför en sjö. Han arbetade med någon form av trä och läder. Via mina instruktioner gick han runt i sin stuga och beskrev den ingående. Han tittade på köksalmanackan på väggen, och såg året 1887. Leif berättade om sin älskade hund, och att sorgen efter hundens död, gjorde att han själv dog strax därefter. På frågan om vad som var meningen med just detta liv svarade han;

”Att jag skulle finna lugnet.”

Han började också spontant tala om att han inte ville födas hos sina föräldrar 1956. Leif fortsatte.

"Mamma visste detta. Det är mörkt men lugnt här inne."

Då han senare satte sig upp, berättade han att han aldrig någonsin i sitt liv, upplevt ett sådant inre lugn under upplevelsen i sin egen mors livmoder.

Någonting visade sig senare vara fel med berättelsen. Det kunde vara året, platsen eller båda. Det som senare skulle växa fram visade att delar av denna berättelse ändå hängde ihop med bonden i Born. Men bonden i Born dog inte 1887. Han dog 1899.

Och trots att han dog, har han uppstått på nytt. Filmen "Det sjätte sinnet" framstod plötsligt som betydelsefull i en tid av andligt sökande. Erik Andersson kom att visa både Leif och mig, att man tycks leva mer än bara en gång.

Att läsa sin egen dödsannons

"Ja, jag står vid en hässja. Dansken är här med sin häst."

"Har du ingen häst?"

"Nej."

"Vad har han för vagn dansken?"

"Det är en vagn med järnhjul."

"Gå till ditt hem nu. Beskriv hur ditt hemman ser ut!"

Det finns en ladugård till höger. Huset ligger till vänster och mitt emellan ligger jordkällaren."

"Du är nu inne i din stuga. Hur ser det ut?"

"Det finns ett rum. Köket är gult. På ovanvåningen finns en säng där jag sover", svarade han lugnt och tryggt.

"Har du några böcker, en almanacka", någonting du ser?"

"Nej, inga böcker, men jag har en almanacka på väggen i köket?"

"Vilket årtal står det. Titta noga. Ta god tid på dig!"

"Det står 1887", svarade han utan att tveka.

"Är du gift?"

"Nej, jag har aldrig haft något fruntimmer. Och inga släktingar."

"Vad arbetar du med."

"Jag arbetar i skogen. Jag säljer mjölk och ägg. Jag har sju kor och några höns", berättade han utan att jag behövde fråga.

För varje minut blev bonden i Born allt mer levande. Jag hade så många frågor. Vem var han? Varför var han så levande hos Leif? Vad hette han? Skulle det kanske gå att spåra honom?

"Tänk om bara en enda patient gick att följa upp. Att kanske verkligen hitta personen och graven. Att kanske få ett papper från en myndighet som bekräftade det omöjliga. Först slog jag bort tanken, men successivt blev den allt starkare. Det fanns ingen återvändo. Jag beslutade mig för att försöka gå till botten med bonden i Born. Leif var ett ypperligt ämne. Lugn och trygg.

Innan vi hade börjat sessionerna, berättade han att han inte hade någon tro på livet efter detta. Han hade heller aldrig läst någon speciell litteratur. Han var verkligen en jordnära

och trygg person. Ingen kunde anklaga honom för att vara flummig eller verklighetsflyende.

"Desto bättre att han ingenting tror. Det behövs inte. Det går precis lika bra ändå. Här kan man vara muslim, kristen eller buddist. Vit eller svart. Resultatet är det enda som räknas", tänkte jag.

"Jag trivs bäst med att arbeta på gården."

Jag instruerade honom med orden;

"Du andas in och ut. Alla muskler är fullständigt avslappnade. Alla ljud förstärker känslan av avslappning. Ingenting hotar dig. Jag finns alltid vid din sida Leif. Du är i ljuset. När jag räknar från tre till ett kommer du att vara tillbaka vid den tidpunkt då du var ett barn. Tre - du svävar i ljuset fullständigt avslappad. Du andas in och ut. Två - du förs bakåt. Omärkligt. Ingenting är farligt. Allt finns. Ingenting skadar dig. Du kan betrakta dig själv fullständigt fritt utifrån. Ett - du är där. Du är barn igen på mitten av 1800-talet. Det är tiden innan du blev bonden i Born. Vad gör du?"

"Det är ett hem. Det finns många föräldralösa barn här. De är fattiga men de svälter inte. Det finns en rund liten tant som står för hemmet. Hon tycker om mig."

En idé uppstod hos mig.

"Fråga henne om vad hemmet heter!"

Han liksom försvann bort. Ögonen rörde sig under ögonlocken. Han liksom mumlade något.

"Hon säger....Bo...Born säger hon."

Born lät verkligen konstigt tänkte jag. Kan det finnas en sådan plats?"

Senare var han tillbaka på sin gård. Man såg på Leif att han i det regressiva tillståndet liksom njöt av upplevelserna. Det var som om han var huvudpersonen i en underbar film som han aldrig ville sluta titta på.

"Bor du ensligt?"

"Ja, dansken med hästen bor närmast. Han hjälper mig ibland?"

"Finns det någon stad i närheten?"

En lång paus uppstod.

"Mmm, Örebro. En gång var jag där på marknad", sade han plötsligt spontant.

"Hur kom du dit? Vad gjorde du?"

"Det tog en dagsresa med häst och vagn. Det är fest. Man dricker brännvin", fortsatte han lika öppen hjärtigt.

"Jaså, gör du inget eget?"

"Nej, jag köper mitt."

Vid en senare session berättade Leif mer ingående om att resorna till Örebro var intensiva.

"Det blir en sådan resa till Örebro, en gång om året. Den täcker alla behov. Man skaffar sprit och är med kvinnor", berättade han.

Vi gick fram till tidpunkten för bonden i Borns död.

"Jag ligger i kökssoffan. Jag får inte behålla maten."

"Åker du till doktorn?"

"Nej, grannen kommer med medicin.....det är brännvin."

"Vilket år kan du läsa på almanackan på köksväggen?"

"1899", svarar han utan att tveka.

Det verkade som om bonden själv aldrig hann uppfatta att han faktiskt var döende.

"Jag var sjuk en dryg vecka...sedan dog jag."

Leif verkade så nöjd och lugn. Han verkade uppleva något speciellt.

"Varför är du så nöjd?"

"Tja, jag sitter utanför stugan och tittar ut på ängarna. Arbetet under sommar och höst är klart."

"Vad lärde du dig av livet i Born?"

"Att vara nöjd med att ha det bra...att vara nöjd med att ha det lugnt."

Jag lät honom vila i ljuset av sin egen inre upplevelse. Det stod helt klart att Leif saknade sitt liv som bonde. I sin egen inre upplevelse som jag kunde ifrågasätta lika lite som en hjärtsjuks svaghet, fanns en styrka som jag avundandes.

"Vad kan du lära dig av livet i Born när det gäller dina beslut i ditt nuvarande liv?"

"Att inte säga nej till det som är bra...att inte vara rädd för lugnet", fortsatte han självklart.

"Vilken underbar klarsynthet. Varför har han inte den lika tydligt i sitt vardagsliv. Och varför kan man inte få med sig alla kunskaperna i det aktiva biologiska minnet? Det måste finnas ett djupare svar till varför man ska uppnå insikter om sig själv. Varför hamnade han här", tänkte jag.

Vid den följande sessionen arbetade vi åter med bonden i Born. Jag hade bestämt mig att en gång för alla försöka få en identitet.

Leif lade sig lugnt tillrätta. Vi småpratade om den aktuella situationen. Att han inte hade bestämt sig. Att hans hustru mädde dåligt. Jag poängterade att det viktigaste var att han kom fram till ett beslut i sig själv, utan påtryckningar från mig.

Leif hade aldrig några problem att uppnå den djupt regressiva avslappning där han bokstavligen lämnade rummet rent psykiskt och själsligt. En gång då han skulle stiga upp var han helt vimmelkantig. Han stapplade fram längs väggarna och verkade fullständigt tagen. Det var verkligen en märklig process.

"Och ändå vill de gå igenom detta. Inget hummande från en analytiskt och psykoanalytiskt orienterad psykoterapeut, som försöker hitta någon olöst intrapsykisk konflikt. Ett oralt beteende av längtan efter moderns bröst. En anal fixering i tvång att inget släppa ifrån sig. En prepubertal Oidipal konflikt. Alla teorier och skolor förbleknade i ljuset av vad patienterna åstadkom med sig själva i den djupa avslappningen.

Gud sig förbarme. Vad ska läkemedelsindustrin säga om människor inte behöver medicin mot sin psykiska besvär? Om det finns krävande men alternativa processer som ändå på relativt kort sikt kan ge läkning. Vad innebär det? Är vi mogna för att ta steget in i oss själva för att kunna överleva", tänkte jag.

Katastrof

Vid flera tillfällen under sessionerna där bonden i Born ofta tog form, förekom också att Leif vistades i ett annat liv. Ett av dessa var särskilt intressant och smärtsamt. Leif hade återvänt till ett kort liv då han levde med sin mormor och morbror. Jag har medvetet valt att koncentrera uppgifterna för att förstå hur de hänger samman mellan de olika sessionerna.

"Jag träffar en ljus kvinna....det är ju min hustru nu....jag följer med henne in i ett stort hus och hon visar mig runt."

"Finns det någon almanacka på väggen någonstans?"

"Ja en handsydd på väggen i köket. Det står 1949."

Därefter står han plötsligt vid väggkanten och ser en äldre motorcykel i diket. Ett antal personer verkar stå längre bort.

"De vill inte att jag är här."

Leif beskriver att han ser en mansperson som ligger skadad på vägen.

"Det är Åke."

Därefter instruerar jag Leif att gå tillbaka till sin barndom i det livet.

"Mina föräldrar åker bort...en stor båt.....den gick under."

"Försök att se om mormor och din morbror läser om detta i någon tidning", uppmanar jag.

"Ja, jag ser texten om olyckan. Ja, jag ser att de läser om det i tidningen....men jag kan inte se några namn."

Vid en senare session kunde han se mormodern läsa om olyckan. Och ytterligare senare stod han på kajen nedanför båten.

"Jag står alldeles nära. Jag ser inte namnet på båten riktigt. Det är ett hus som skymmer. Excel...sius...Exelcius...jag är osäker. Båten kolliderade med någonting ute till havs. Det finns någon form av skiss i tidningen över olycksplatsen. 498 människor omkom."

"Saknar du dina föräldrar?"

"Ja, men jag kände dem inte riktigt...de är unga."

Jag förde nu Leif till tidpunkten för hans död.

"Jag arbetar i skogen...ett träd faller över mig."

Han tycks inte medveten om att han ska dö. Det finns ingen rädsla i hans upplevelse. Efter döden kan jag instruera honom att se mormor och morbrodern läsa dödsannonsen över honom i lokaltidningen.

"Ja, jag ser årtalen...född 1928.....död 1952. Det är svårt att läsa för tidningen är böjd."

Senare kunde han också se gravstenen över den unge mannen.

"Jag ser liksom en lång bokstav...L...Li...Linus, ja Linus."

Jag tänker då att Leif bevisligen måste vara helt fel ute. Nu måste det ändå visa sig att några uppgifter är konstruerade i hans eller min hjärna. Då han vaknar upp tar vi upp just detta.

"Leif, det är något som inte stämmer. Du är född 1956 och den här mannen dog 1952 i skogen. Dina föräldrar i det förra livet var ju redan döda, och det betyder att dina egna föräldrar måste ha återfötts väldigt fort för att hinna föda dig....det stämmer inte."

"Mina nuvarande föräldrar är födda 1934 och 1937."

"I det förra livet föddes du 1928...det betyder att dina nuvarande föräldrar måste ha dött någon gång mellan 1928 och 1934. Det innebär i sin tur att de återföddes innan du dog i ditt förra liv", svarade jag.

Jag insåg med en gång att det fanns utrymme för möjligheten. Men var det verkligen så", tänkte jag.

Leif var nu helt avslappnad. Han andades tyst och omärkligt.

"Du går runt i din stuga. Kanske finns det några köpehandlingar på ditt hus. Någoting med ditt namn på?"

"Ja, ja....jag fick gården av kvinnan från fattighuset. En tredje person är med som vittne då hon överlåter gården på mig. Ja, jag skriver på."

"Vad står det för namn på handlingarna? Vad är det för namn du skriver", frågar jag nu mer nyfiken än någonsin.

"Erik....Erik Andersen....Andersson....Andersen...det är lite svårt att se och läsa", säger han.

"Jag är överväldigad. Äntligen har jag fått ett namn. Ett halmstrå, men ändå ett namn", tänker jag.

Vid en av de sista sessionerna bestämmer vi oss för att avsluta besöken hos Erik Andersson i Born. Vi vet hans namn, dödsår och platsen han bodde på. Uppgifterna var tillräckligt många för att kunna göra en sökning i arkiven. Jag bad Leif att kontakta Landsarkivet i Uppsala. De kunde hjälpa honom med den omöjliga uppgiften att hitta Erik om han verkligen hade existerat. Leif lovade att ringa och göra ett försök. Han var själv nyfiken.

"Jag är så nöjd. Åkrarna är slagna och höet är inne."

"Jaså. Vad har du på fötterna? Vad har du för kläder idag?"

Ett par trätofflor, ett par grå byxor....och en vit skjorta. Det är söndag idag."

Han fortsatte liksom förr att beskriva sitt hemman. Han verkade så oerhört fäst vid sin gård. Med värme beskrev han åter gården för mig.

"Leif, du har nu gått fram till Eriks begravning. Du kan se kistan. Folket som är där. Det är inget farligt. Du betraktar allt utifrån för att förstå."

"Ja...de är ganska många i kyrkan.....jag gjorde ju aldrig en människa något ont....mmm, jag hör prästen tala", sade han plötsligt.

Leif beskrev senare att han också sett sin egen gravsten med namnet Erik Andersson över stenen.

Bekräftelse och framtid

Den 25 oktober 2002, kom Leif upp till min mottagning med ett brev från arkivarie G Ehnström vid forskarservice, vid Landsarkivet i Uppsala. I brevet som var avsänt den 15 oktober med diarienummer 421/02-5923, stod följande;

"Med anledning av telefonsamtalet 02-09-23 och 10-14 får landsarkivet meddela följande.

I Nora bergsförsamlings dödsbok för år 1899 har påträffats endast en Erik Andersson i Born, född 1822. Det var Per Erik Andersson, död 16 mars av hjärtförslamning och begravnen 23 mars. Under åldern 76 år 4 mån och 1 dag, står 22 nov 15, vilket förefaller att vara hans födelsedatum, 15 nov 1822. I kolumnen för anteckningar står: Nr 23---Nora norra kg kv 2 nr 139.

Med vänlig hälsning

Gunilla Ehnström

Jag blev fullständigt överväldigad och förstummad. En känsla av upprymdhet blandades med vetskapen om att verkligheten utanför kanske ännu inte var redo för återinförande av reinkarnationskunskapen. Det omöjliga var alltså sant. Erik hade alltså funnits i Born. Samtidigt gnagde oron över att bevisen aldrig skulle räcka där fördomarna var något annat. Det var lätt att i kyrkobokföringsböckerna missta 15 November för 16 november som stod på gravstenen.

"De kommer att säga att du hittat på allt innan du sökte hjälp. Någon försöker hitta en punkt där du besökt Born, att du fabricerat alltihopa."

Leif blev närmast stött och förlägen. Han stod tyst en tag med brevet och funderade.

"Men jag har ju aldrig varit där. Jag känner inte till Born. Jag visste inte ens att platsen fanns. De måste väl tro mig."

"Tror gör man i kyrkan. Men visst är det bättre än ingenting."

Vid den avslutande sessionen hade vi gemensamt bestämt att göra ett försök att besöka framtiden. Om det var möjligt. Leif gav sitt godkännande, och jag poängterade att vi absolut inte skulle försöka nå något som kunde påverka hans nuvarande liv negativt.

"Jag står vid en strand. Det är en kvinna som styr en segelbåt ute på sjön."

Senare under sessionen berättade han att kvinnan var hans hustru och att han själv konstruerat båten.

"Du har nu kommit till ditt hem. Beskriv hur det ser ut!"

"Det är fyrkantigt. Jag arbetar på nedre botten i huset med att konstruera segelbåtar. Jag har någon form av större dator och en mindre då jag reser. Hmmm, jag trivs så bra med det jag gör...ja, det går bra. Vi har en TV. Bilden projiceras direkt på väggen av en tunn ljusstråle som kommer från en mindre lins. Ja, jag kan se det helt klart."

"Beskriv hur ni lever. Berätta hur bilarna ser ut!"

"Det finns inte så många bilar. Det finns något slags tåg. De färdas på skenor mellan husen. Det sker ljudlöst. Vi har ingen bil."

"Vilket land bor du i och vilket år är det", frågar jag. Samtidigt använde jag instruktionen om en jordglob och den digitala tidskalendern.

"Det är Sverige, men jag vet inte vad orten heter. Det är 2111."

Med kännedom om Elisabets upplevelser, tog jag därför Leif framåt till 2113.

"Har det hänt något speciellt?"

"Nej."

Vi gick ytterligare några år framåt. Han och hustrun hade då fått en son och dotter. Då jag bad honom titta in i barnen ögon, sade Leif;
"Det är Daniel och Stina...det är mina nuvarande barn!"

Precis som alla tidigare sessioner återvände Leif till nuet utan dramatik. Han tittade upp och ruskade på huvudet när han fick veta vad klockan var. Som de flesta upplevde han att bara 10-15 minuter förflutit. Vid den sista sessionen hade det gått en dryg timma.

Den sista resan

Höstfärgerna var intensivt klara. I ett sista bländande skådespel, glittrade oktobersolen mot karmosinröda lönnlöv. Björklöven blandade senapsgult och apelsinfärgat med små borttynande strimmor av svagt grönt. Längs bergslagssjöarna söderut från Grängesberg, glittrade det klarblå vattnet inbjudande och friskt. Några få bilar mötte oss längs de krokiga vägarna ner mot Nora och Born.

Elisabet körde sin nya Toyota lugnt och behagligt. I baksätet satt Leif, nöjd och tillfreds. Det kändes nästan överkligt.

"Nästan lite kusligt. Här sitter Leif bak i Elisabets bil. Han hade accepterat hennes förfrågan om att få följa med. Gjorde jag rätt? Troligen. Jag bröt aldrig någon tystnadsplikt. Leif fick ju först bestämma innan Elisabet tog kontakten. Men vad kan de få ut av varandra", tänkte jag medan vi kom allt närmare Born.

Och så plötsligt var vi där. Mitt ute i den klarblå oktoberdagens bländande färgkaskader, låg ett antal gårdar samlade kring några slingrande vägar som möttes vid ett vägskäl. Born. Det var vårt mål. Vi hade enats om att göra ett fåfängt försök att hitta Eriks grav. Innan vi åkte in till kyrkogården i Nora, körde vi några gånger fram och tillbaka för att Leif skulle smälta intrycken. Fåordig som alltid sade han bara.

"Nej, det är längre inåt skogen. Det är min bestämda känsla. Det var en väg ned till en byn, det minns jag bestämt. Jag bodde ju lite avsides", sade Leif.

Efter en timmas planlöst körande, åkte vi till kyrkogården. Marken var täckt av en tunn slöja av de första snökornen. Dagen var kall och klar. Inne på kyrkogården gick vi fram och tillbaka bland de gamla gravstenarna.

"Vår älskade son född 1824. Död 1873. Skomakaren Nils Andersson född 1834 död 1888", läste jag.

Inte förrän Elisabet föreslog att vi skulle följa den strikta kvartersindelningen och lokalisera kvarter 2 nr 139, förstod vi att vi var på rätt spår. Stenarna var alla äldre och från 17- och 1800-talet.

Plötsligt stod jag framför en enkel låg sten i granit. Det gick inte att se något tydligt då texten sedan länge blivit skamfilad av väder och vind. Men det fanns en text. Jag gned med

hjälp av fötterna snön på stenen för att bättre markera texten. Långsamt växte P E Andersson fram. Så småningom kom också *16/11 1822 † 16/3 1899 Born, fram. Förstummad såg jag ner. Jag ropade på Elisabet och Leif som snabbt skyndade till. Vi var alla oerhört glada. Nästan upprymda.

”Det vi nu ser är något fullständigt unikt, men vi skall inte glömma bort att oavsett vilka bevis vi presenterar från en människas tidigare liv, kommer någon att hävda att det är lögn, efterhandskonstruktion och Gud vet vad. Ingenting kan ändra en sann övertygelse”, sade jag.

Vi fotograferade gravstenen med varandra, och till sist även med Leif och mig själv, sittande på huk vid detta märkliga minnesmärke. Leif lämnade över en diskett med de elektroniska bilderna till mig.

”Hur känns det att både finnas ovan och under jord”, undrade Elisabet leende.

”Jag måste medge att jag är lite omtumlad.” Ändå såg han lika lugn ut som vanligt.

”Självklart, Leif är den allra bästa klient man kan tänka sig när det gäller en sådan här historia. Han trodde ju överhuvudtaget heller aldrig på sådant här när vi började arbetet”, tänkte jag.

Målet var nått. Vi hade gjort en av de allra märkligaste upptäckter en människa kan göra. Vi hade återfunnit Erik men också Leifs gravplats, och inte bara det. Alla de uppgifter han lämnat hade stämt. Och ingenting, absolut ingenting hade han gemensamt med denna plats i sitt nuvarande liv. Han hade aldrig satt sin fot på denna plats, än mindre besökt Nora norra kyrkogård. Ett av mina allra mest spännande år som psykiatriker var på väg mot sitt slut. Vårt arbete hade burit frukt. Ingen skulle någonsin kunna ta ifrån oss denna lycka. Ingen.

”Professor Weiss, vad jag är tacksam för vad du åstadkommit! Vilken väg du plöjt! Professor Ian Stevenson, ditt arbete har aldrig varit förgäves med dina ”Twenty cases suggestive about reincarnation”, nej ingenting är förgäves! Allt har en mening, men det krävs modiga människor för att lyfta fram den självklara sanningen inför människorna.

Den fysiska kroppen bromsar ner allt för att lidande, smärta och saknad skall bli våra läromästare i livet. Den fysiska formen skaffar oss viktig erfarenhet för att vi i andlig upphöjdhet ska kunna gå vidare till högre dimensioner. Åh vad jag är tacksam att mina klienter fått mig att välja denna väg. Att jag stod emot trycket från världens illusioner och kortvariga belöningar. Tankarna virvlade som så många gånger förr i mitt sinne. Allt för många hade missförstått mig i livet. De trodde att jag alltid hade bråttom. Men svaret var djupare och svårare. Innerst inne var övertygelsen klar som kristall. Jag var mycket gammal. Jag hade levt så många gånger och gjort så oändligt många fel. Nu ville jag för en gångs skull verkligen handla rätt. Inte arbeta efter andras önskan utan efter den sanna inre övertygelsen. Att hitta en död människa i ett nytt liv. Den andliga världens energier hade alltid varit så oändligt stark i mitt inre.

Som ung missbrukade jag den kraft med vilken jag påverkade människor och fick det jag ville ha. Nu hade jag lagt egoismen åt sidan och valt att följa den väg som till sist visats sig riktig. Jag behövde inte tvivla på mig själv. Många hade förgrymmats av mina ord av sanning. En del vände detta till mörka tankar om att skada, att stoppa denna allt för öppenhjärtiga och kontroversiella doktor. Tankarna och bilderna för blixtrande snabbt i

mitt inre. Nej, jag skall aldrig mer vara rädd, allt kommer att bli bra. Sanningen växer långsamt fram som gravstenarna under ett töväder,” tänkte jag medan vi satte oss i Elisabets bil och körde hemåt mot Dalarna.

P E Andersson
född 16 november 1822
död 16 mars 1899
BORN

Leif var nöjd. Han stod visserligen kvar på sin antidepressiva medicin, men han hade långsamt förbättrats. Kanske beroende både på medicinen och själva terapin i kombination. I den senare hade han för första gången fått en djupare kunskap om sig själv. Leif verkade tillfreds med den vetskapen. Han gick aldrig runt och berättade om detta för andra. Som alltid rörde han sig stillsamt och försiktigt. Han förblev lågmäld och djupt fäst vid naturen. Så småningom flyttade han till en egen lägenhet och efter att jag mött honom en sista gång tillsammans med hustrun, skrev han på papperen för skilsmässa. Han gjorde det med vanda och en fortsatt ambivalens. Han ville inte kapa banden med det som stod honom närmast. Precis som Erik Andersson, gjorde Leif aldrig någon människa medvetet illa. Han var i grund och botten en mycket varm och tillgiven person. Då jag lämnade Sverige, skulle han åter börja arbeta. Han hade gjort det som de flesta önskat men aldrig vågat. Han hade gett sig ut på en inre resa för att upptäcka sig själv.

Kvinnan som var man

Karin remitterades till mottagningen efter ett intoxicationsförsök med tabletter och alkohol. Orsaken var att efter ett bråk med sin fru under en fest, lämnade frun henne under tre dagar.

Som många andra barn i det moderna Sverige, växte Karin upp med föräldrar och flera halvsyskon på vardera föräldrarnas sida. Oftast fick hon sköta sig själv, och hon upplevde en